

Z galaxie do galaxie, z planety na planetu.

Rok 3477, datum 24. června, den... sobota, audiozáznam jedenáctý. Tohle je audiozáznamník poslední mise na záchranu lidstva. Včera nás program probudil z hibernace. Jsme 144 světelných let od toho, co zbylo ze Země. Jestli něco. Náš cíl je přistát na planetě Sejrs-8925 a můj úkol je zdokumentovat celý průběh operace... a vedlejší je tu planetu přejmenovat. Haha už asi 600 let jsem neslyšel žádný vtíp. No nic každopádně představím posádku. Skládá se ze: mě Johna Beqiri, Sven Ion, Bena Sivertsena, Julie Sivertsenové a kapitánky Mauli Joi. Pro dnešek. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 25. června, den neděle, audiozáznam dvanáctý. Teď rekapitulace: Na zemi odpálili Amíci bombu z antihmoty na Čínu, a tím začala v roce 2832 třetí a konečná světová válka. Státy, na které nebyly odpálené bomby, se shromáždily a poslaly i s námi, nejlepšími kosmonauty z Grónska, Jemenu, Rumunska a Albánie, nejmodernější kosmickou loď, která měla odstartovat s cílem těžby na Titanu, takže má pro naše potřeby odlišné vybavení, než by bylo optimální. A tak jsme tady. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 26. června, den pondělí, audiozáznam třináctý. Dneska jsem se dozvěděl, co budeme jíst, než přistaneme a vypadá to, že jíst nebudu. Nikdy mi želé nechutnalo, takže asi půjdu zpátky do hibernace. Ale jednou, k mému štěstí, jsem našel na skladě kukuřičné lupínky, které měly sloužit ke klonování na té planetě. Moc dobré nebyly, ale lepší než to želé. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 27. června, den úterý, audiozáznam čtrnáctý. Na Sejrsu-8925 přistaneme za 5 dní co bych tak...jo mám tvrdou postel. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 28. června, den středa, audiozáznam patnáctý. Je to zvláštní, stát a koukat se na tu samou galaxii. Odtud vypadá úplně jinak, ale pořád je to krása. Když jsem byl malý, hvězdy vidět nebyly, ani jsem nevěděl co to znamená. Jednou ale vypadl proud a já poprvé viděl noční oblohu. Od té chvíli jsem ji chtěl vidět pořád, chtěl jsem se ji dotknout, ale nemohl jsem, a proto jsem se stal kosmonautem. Každopádně si už nebudu vyliávat srdce a upřesním, co jsem řekl. Za pět, teď už vlastně za čtyři dny, na Sejrsu nepřistaneme, ale uchyťme se na jeho oběžné dráze. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 29. června, den čtvrtek, audiozáznam šestnáctý. Problém číslo jedna. Na oběžné dráze se neuchytíme dokud se loď neodlehčí...

Pojď nám s tím pomoci.

Za chvíli teď nahrávám. Kde jsem to...ehh...ztratil jsem nit. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 30. června, den pátek, audiozáznam sedmnáctý. V lodi nám po odlehčení z těžařských věcí zbyl jen jeden vrták. Taky jsme dnes poprvé uviděli planetu Sejrs-8925 a vypadá jako holčičí. Je o trochu větší než země, její atmosféra je fialová. Má taky velký modrý prsteneček a tři měsíce: Spes, Calculi a Ratis. Jsou docela malé, ale větší než zemský Měsíc. Obíhá kolem své hvězdy typu modrý veleobr. Už jsme taky naplánovali, kam přistaneme. Když je teď všechno vybavení pryč, je tu hodně místa. To mi připomíná, že jsem ještě jsem nepopsal loď. Všechny místnosti jsou od sebe odděleny samootevíracími dveřmi se senzorem na tvář - když nejste členem posádky zamkne vás program v místnosti, kterých je tu 18. Největší je jídelna, vedle je kuchyň, za druhým východem z jídelny je sklad, ve kterém zbyl jen jeden vrták. Potom pokoje, laboratoř, záchod, místnost na udržování motorů, místnost se zbraněmi a vybavením a počítačová místnost. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 1. července, den sobota, audiozáznam osmnáctý. Dnes jsme zažehli pravý motor, abychom se uchytili na oběžné dráze a neminuli ji. Podle mých znalostí mi počítač přidělil údržbu motorů. Ještě že ne vaření, vyhodili by mě totiž z lodi, než bych řekl: „Jak vám chutnalo?“ Údržba motorů není vlastně motorů, ale radioaktivního jádra, které pohání celou loď. Radioaktivní odpad vypouštíme do vesmíru. Odlehčení jsme vyřešili, ale pak je tu další problém-dochází nám palivové destičky. Takže můžeme jen doufat, že na té planetě bude uran 235 nebo uran 238. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 2. července, den neděle, audiozáznam devatenáctý. Dneska jsme se uchytili na oběžné dráze. No nebylo to nic moc, jen to dost šhublo a to bylo všechno. Ale úspěch to je. Proč ta planeta musí být tak fialová? Ach jo, co s tím nadělám. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 3. července, den pondělí, audiozáznam dvacátý. Na povrchu planety přistaneme za dva dny. Dnes jsem se koukl z okna a viděl jsem to, o čem jsem jen četl - zamrzlý jižní pól. Když jsem se narodil, globální oteplování bylo tak kritické, že oba dva póly na Zemi roztály. Věděl jsem, že tam bude, ale stejně to pro mě bylo jako zázrak. Konec záznamu.

Rok 4377 teda 3477, datum 4. července, den úterý, audiozáznam dvacátý první. Dnes jsme za horizontem zahlédli místo přistání. Vypadá naprosto ideální. Bylo na zeleném poli, zleva se nad ním tyčily obrovské hory, zprava hustý les a směrem na sever ledový průsmyk, za ním pak severní pól. Na druhou stranu na jihu byla jeskyně, kde mohlo být cokoli, i jiné rudy, a poblíž ní jezírko. Když jsem na zemi hledal takovéhle místo, pro chatu tak žádné, které by mi někdo včetně státu chtěl prodat, nebylo. Až když se ze mě stal kosmonaut, bylo jich najednou milion. Lidem se nezavděčím. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 5. července, den středa, audiozáznam dvacátý druhý.

Přistávací sekvence začne za deset sekund. Devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna. Zážeh motorů. Klesání zahájeno. Výška čtyřicet-šest kilometrů... Výška třicet-dva kilometrů... Výška dvacet-čtyři kilometrů... Výška osmnáct kilometrů... patnáct... dvanáct... devět... šest... tři... dva, jeden.

Bum.

Jste všichni v pořádku?

Jo

Já taky

Tak jdeme ven. Podle počítače je tu atmosféra dýchatelná. Těžký dveře. Tááák hotovo. To je krása. A ten čerstvej vzduch! Ale ta větší gravitace je hrozná. Tak se jdem porozhlídnou. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 6. července, den čtvrtek, audiozáznam dvacátý třetí. Dneska jsme rozlosovali, kdo co a kam půjde prozkoumávat. Na mě zbylo, ať se vypravím do jeskyně, hledat uran. Vzal jsem si sebou do batohu krumpáč, provaz, svítilnu a teplé oblečení. S větší gravitací se mi po planetě pohybovalo velmi obtížně. Jakoby nestačilo to, že se brodím dvou metrovou trávou. Vchod do jeskyně byl vysoký zhruba pět a široký čtyři metry. Když jsem do něj vlezl a posvítil si, zdálo se, že se táhne donekonečna. Po chvíli hledání jsem si všiml propasti poblíž. Hned jsem přivázal lano k nejbližšímu pevnému kameni a sklouzl se po něm. Na dně jsem objevil něco zvláštního. Bylo to jasně rudé a táhlo se to několik metrů ve skále. Vytáhl jsem krumpáč a začal těžit. Po dlouhém kopání se od toho kousek odlomil a já se s tím vrátil do lodi. Tam už na mě čekali s dobrými zprávami. Vrátili se z pólu a zjistili, že severní pól pokrývá kolem dvaceti dvou procent povrchu planety. Takže s vodou problém nebude. To, co jsem vytěžil, se nakonec ukázalo jako rubín. Ten se bude hodit, je velmi odolný. Dokonce se divím že se ten kousek odlomil. V lese se také potvrdilo, že dřevo je stejné jako na zemi a že je s ním stejně práce. Haha. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 7. července, den pátek, audiozáznam dvacátý čtvrtý. Dnes mě s Benem poslali k jezeru zjistit, jestli je tu voda pitná a porovnat jí s ledem z pólu. Vydali jsme se kolem večera. Když už jsme u toho, tak bych měl dodat, že den tu trvá dvacet-šest hodin. Když jsme došli na místo, odebrali jsme vodu a chystali se odejít. Ben si ale všiml divného zeleného zákalu na hladině. Chvilí jsme na něj jen tak tupě zírali, až pak nás z transu vzbudilo volání z dálky. Byla to kapitánka. Vydali jsme se tedy zpátky k lodi. Tam jsme porovnali vzorky ledu s vodou a je to to samé. Taky jsme zjistili, že se tu voda dá pít. Horší pak bylo když se Ben zmínil o tom zákalu. Hned co to dořekl, jsme dostali SPOUSTU připomínek o tom, že jsme to měli odebrat taky a že máme prozkoumat úplně všechno. Přiznávám, zasloužili jsme si je. Zítra se tam vydáme znovu. Konec záznamu.

Co to, kde je ten zákal!? Jo aha...ono už to běží...tak nic. Ten zákal tu byl, přímo tady. To nedává smysl. Kam se to jen mohlo po...

Hele Johne.

Teď ne, přemýšlím.

Ale Johne.

Tak co chceš!

V tom rybníku. Nejsou to ryby?

Jsou... Jednu musíme chytit!

Ale já neumím rybařit.

Rukama, chytráku!

Pojď sem, ty rybo hloupá. Už ji skoro... Mám ji. Nekoukej na mě tak blbě a pojď. Musíme ji odnést na loď. Dus, dus, dus. Přidej! Haló, haló!

Co se děje?

Všichni do lodi! Našli jsme rybu.

Rok 3477, datum 8. července, den sobota, audiozáznam dvacátý šestý. Dneska ráno jsem zapomněl uvést datum, tak tady je. Po dlouhé diskuzi s ostatními jsme došli k takovému závěru, že ten zákal, co jsme viděli, byl plankton, z kterého se přes noc vyvinula ryba. Usoudili jsme, že evoluce mezi buňkou a rybou, která na zemi trvala miliony let, tu trvala jedinou noc. Takže by mohly za měsíc, rok nebo týden být vyvinuté jako my? Možná se během našeho pobytu vyvinou na jinou úroveň než my. Teď můžeme jen čekat. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 9. července, den neděle, audiozáznam dvacátý sedmý. Znovu jsme šli k rybníku. Pro změnu se tam tentokrát plazili mloci. Když se tak koukám dochází mi páška v audiokazetě. Možná si říkáte proč používám audiokazetu z roku 1980. No můj pra pra pra pra pra pra pra praděda byl podle mámy vtípálek a do poslední vůle napsal že tuhle kazetu odkáže svému pra pra pra pra pra pra pravnukevi, a to jsem já. Pro dnešek všechno.

Rok 3477, datum 12. července, den středa, audiozáznam dvacátý osmý. Nenahrával jsem protože mi v pondělí zapadla kazeta za lednici a včera jsem změnil pásku v ní. Nevím co máme dělat, abychom tu přežili. Těžko se mi to říká, ale do lodi dnes přinesli tvora který se nepodobal ničemu co znám. Bylo to něco mezi vážkou, včelou, T-rexem a cyclopem. Mělo to na výšku tak metr, velké nohy a malé ručky jako masožravý tyranosaurus, čtyři křídla jako vážka, velmi dlouhý ocas, tykadla jako včelka, srst měla stejný vzor jako ten na vose, jedno velké oko uprostřed hlavy a malá pusa. Vážně zvláštní tvor neumím si představit, že by tohle bylo na statku místo krav. Konec záznamu.

Pojďte to musíte vidět!

Co zas!?

Něco tam na nebi, něco tam je. A hodně to svítí. Vypadá to jako ufo.

Ufo? Já už po tom, co se stalo věřím všemu. Ale počkat, to je vážně ufo. A paprsek. Ááááááá.

Vznáším se. My jsme uvnitř, ufa. Radši to vypnu.

Rok 3477, datum 13. července, den čtvrtek, audiozáznam třicátý.

Bgfdsjfgtchbveruosázhrqftvieugz. Nic nedělám. Zase tenhle. Pitomej ufon. Co jsem to... jo. To ufo nás uneslo. Zní to možná šíleně, ale ta planeta, na které jsme přistáli, byla jejich zkušební. Hned to vysvětlím. Když jsme se dostali do toho ufo talíře, mimozemšťani nás odvedli do nějaké velké místnosti, a tam nás chvíli poslouchali. Pak se otočili, něco cvaklo, znovu se obrátili k nám a najednou mluvili jako my. Taky nám vysvětlili, že Sejrs-8925 byl jedna z jejich zkušebních planet. Zkoušeli na něm udělat rychlou evoluci tak, že dali do základních buněk urychlující gen. Proto si o naší lodi myslely, že patří těm pokusům, tak si nás nevšímali... až do teď. Taky nás chvíli chtěli vyhodit, protože můžeme být nebezpeční. Pak ale jeden se zvláštním tónem řekl, že to nevádí a pousmál se. Zvláštní. Konec záznamu.

Co to? Kdo tam? Radši se kouknu z okna... Proč by se uprostřed času na spaní někdo odděloval od lodi? Teď jdu spát než mě nachytají vzhůru.

Po noci v lodi nás probudili kvůli přistání. Jejich planeta je zbarvená do černa. Řekli nám, že mají pod svou ochranou několik druhů. Takže polovina planet je na testy, ta druhá zas pro různé druhy- protože každý potřebuje k životu jiné podmínky. Země prý byla jednou z těch planet pod jejich ochranou. Tak tohle vláda celou tu dobu tutlala. Jediné co zatím potřebovali, vědět je jestli dýcháme kyslík. Přistáli jsme na poušti s hodně kaktusy. Hned jsem spatřil jejich hvězdu. Je to červený obr. Potom nás odvedli do jakési budovy. Tam se zeptali, kdo je náš velitel, tak ať jde za nimi. Kapitánka tedy šla. Trvalo to dlouho, hodně dlouho. Nevím kolik, přesně ale tipuju něco kolem dvou hodin. Pak vyšla a zeptala se nás na věc kterou nikdo z nás nečekal- jestli nechceme zůstat na jedné z jejich planet. Prý nám nabídli jejich ochranu a ona celou tu dobu vyplňovala různé věci kolem podmínek pro život člověka. Naše mise na Sejrsu už vlastně skončila a kde jinde by mohlo být lepší místo k zakotvení než pod ochranou nejvyspělejší civilizace ve vesmíru. Nakonec jsme všichni podepsali. Konec záznamu.

Rok 3477, datum 15. června, den sobota, audiozáznam třicátý třetí. Znovu jsme letěli. Řekl bych přes třetinu vesmíru. Letěli jsme na planetu s pro nás lepšími podmínkami. Na tamté bylo moc velké vedro. Přistáli jsme u velkého jezera, za kterým bylo na pohled velice zvláštní město. Po přistání nás odvedli do další budovy. Tam odevzdali ufo, vlastně teď už představili svůj druh, a jsou to pokrelové. Co jsem to jen chtěl. Mám to. Odevzdali papíry o lidech dalšímu z nich, ale něco na něm bylo zvláštní: obličej měl zjizvený, vypadal dost rozrušeně a byl duchem nepřítomný. Asi to byl ten zvláštní na lodi. Možná jsem jen paranoidní. Pak nám řekli že půjdeme do nemocnice a tam nám dají do hlasivek čipy. Kvůli kterým si budeme moct do nějaké krabičky nastavit jméno planety a začneme mluvit její řečí, ale prý to není nutné pokud se chceme naučit dvě stě triliard různých jazyků. Tak to bylo to cvaknutí, když nás vzali na svou loď. Nastavovali si řeč země. Teď už mě čeká operace. Konec záznamu.

No dneska mě bolí v krku jak při angíně. Taky jsme se vydali do toho zvláštního města a zjistili jsme, že bylo zvláštní jen kvůli zcela jiné architektuře. Prý to je hlavní město tohoto státu a největší na téhle planetě. Místo mrakodrapů jsou tu nízké budovy s pár velkými okny. Zemská architektura by byla pro tuhle planetu výhoda - do méně budov by se vešlo více obyvatelů, které jsme taky potkali. Měli podlouhlé velké hlavy, čtyři velké oči, dvě nohy, velká kusadla a čtyři ruce. Vypadali trochu jako pavouci. Možná že to byli jejich předci. Po DLOUHÉM domlouvání s nimi jsme sehnali ubytování a práci v továrně na nábytek. Taky jsem se zmínil o naší architektuře a moc dobře to nedopadlo. Dřív ji měli jako my, ale pak se objevili blorgové. Hned to vysvětlím. Nejdřív celý vesmír patřil pokrelům, pak se ale na druhém konci vesmíru vyvinula na stejnou úroveň jako oni jiná planeta a začala je napadat. Byla to planeta blorgů. Takže by se dalo říct, že se vesmír rozdělil na dvě poloviny. Konec záznamu.

Na začátek chci říct, že dokud se nedozvím přesné datum na této planetě nebudu ho uvádět. V továrně na nábytek to není zas tak špatné. Vzít čtyři nohy, nasadit a přivrtat. A znovu a znovu a znovu a znovu a pořád dokola. Je vtipné, že na druhém konci vesmíru mají úplně stejné stoly. Ale v jednu chvíli jsem si všiml nervozního poklera. Měusel to být ten, kterému odevzdali ty papíry. Chvíli jsem ho následoval, ale pak mi zmizel za roh a těsně než jsem ho doběhl, nastoupil do lodi a odletěl. Na něm mi vážně něco nesedí. Konec záznamu.

Tzů tzů tzů tzů.

Co to je!?

POPLACH! POPLACH! POPLACH! OKAMŽITĚ EVAKUOVAT! ÚTOK BLORGŮ!!!

Blorgové útočí. Všichni vstávat! poplach! Kde jste všichni!? Ááá! Pust'te mě! Co to děláte.

Kde to jsem? Vy jste mě unesli? Pust'te mě ven!

Ne tak rychle. Pustíme vás, až za hodně dlouho. Tak, abyste stihl vidět zničení vaší domovské planety.

Vždyť ta už je zničená.

Ne tak docela.

Co tím chceš říct ty blorgu zakrslej.

Chci říct to, že když jste odpálili antihmotnou bombu, poklerové přistáli, obnovili vaši planetu a život pokračoval dál. Národy Země po setkání s mimozemskou civilizací přestaly válčit mezi sebou a vybudovaly společnou obranu. Ale díky papírům o lidech a mému dobrému příteli...

Ty poklere, já tě zabiju, všechny jsi zradil!

Ehm ehm. Díky mému dobrému příteli známe vaše slabiny. Takže jste měl vlastně pravdu. Země je už teď v podstatě zničená...